

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.15.0110.N

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVORZIENING, openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Caroline De Baets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 149/20, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

G.V.

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt, van 25 juni 2015.

Raadsheer Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Middel

1. Artikel 114, § 1, eerste lid, Werkloosheidsbesluit bepaalt dat het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering van de volledig werkloze wordt vastgesteld in functie van een percentage van het gemiddeld dagloon, de gezinscategorie waartoe de werkloze behoort, bedoeld in artikel 110, het toepasselijke grensbedrag, bedoeld in artikel 111, de werkloosheidsduur en het beroepsverleden.

Volgens artikel 114, § 1, tweede lid, Werkloosheidsbesluit wordt de werkloosheidsduur uitgedrukt in vergoedingsperiodes, die opgedeeld worden in fases, volgens de tabel gevoegd als bijlage bij deze paragraaf.

2. Krachtens artikel 116, § 1, eerste lid, Werkloosheidsbesluit wordt het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering van de volledig werkloze opnieuw vastgesteld vanaf de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode bedoeld in artikel 114, na een werkhervatting als voltijdse werknemer gedurende een periode van ten minste 12 maanden tijdens een referteperiode van 18 maanden.

Krachtens artikel 116, § 2, eerste lid, 1°, a), Werkloosheidsbesluit wordt, onverminderd de toepassing van § 1, de fase of de deelfase van de vergoedingsperiode die vastgesteld werd overeenkomstig artikel 114, verlengd indien deze onderbroken wordt door een tewerkstelling als voltijdse werknemer van ten minste drie maanden.

De voormelde bepalingen regelen de vaststelling van het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering voor de werknemer die vroeger reeds werkloosheidsuitkeringen heeft genoten en die na een werkhervatting opnieuw werkloosheidsuitkerin-

gen aanvraagt als volledig werkloze, ongeacht of hij opnieuw tot de werkloosheidsuitkeringen wordt toegelaten op grond van artikel 30 Werkloosheidsbesluit omdat hij tijdens de onderbreking de voor hem bepaalde wachttijd heeft doorlopen, dan wel op grond van artikel 42 Werkloosheidsbesluit omdat hij is vrijgesteld van wachttijd.

3. Overeenkomstig artikel 119, 4°, Werkloosheidsbesluit bepaalt de Minister na advies van het beheerscomité wat voor de toepassing van artikel 116, § 1, wordt verstaan onder “*periode van werkhervatting*”.

Krachtens artikel 71, § 1, eerste lid, Uitvoeringsbesluit Werkloosheid, in zijn hier toepasselijke versie, wordt voor de toepassing van artikel 116, § 1, van het koninklijk besluit in rekening gebracht als periode van werkhervatting, elke ononderbroken periode die geheel is samengesteld uit: 1° arbeidsdagen bedoeld in artikel 37 van het koninklijk besluit; 2° gelijkgestelde dagen bedoeld in artikel 38 van het koninklijk besluit, met uitzondering van de dagen van volledige werkloosheid en met uitzondering van dagen die aanleiding hebben gegeven tot betaling van een uitkering bij toepassing van de wetgeving op de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering waarvoor noch enig loon, noch een moederschapsuitkering, noch een uitkering voor vaderschapsverlof of voor adoptieverlof werd betaald.

4. De appelrechters stellen vast dat:

- de verweerder eerder tot de werkloosheidsuitkeringen werd toegelaten, waarbij hij het laatst in januari 2008 werd vergoed als volledig werkloze aan het forfaitair dagbedrag;
- hij na een tewerkstelling van 18 februari 2008 tot en met 2 februari 2014 opnieuw werkloosheidsuitkeringen aanvroeg vanaf 3 februari 2014;
- hij tijdens de voormelde tewerkstelling arbeidsongeschikt is geweest van 25 februari 2009 tot en met 2 februari 2014 en ziekte-uitkeringen heeft genoten,

en oordelen niet-bekritiseerd dat de verweerder zich kan beroepen op 468 arbeids- of gelijkgestelde dagen in de loop van de 33 maanden voorafgaand aan zijn nieuwe uitkeringsaanvraag en zodoende tot het recht op werkloosheidsuitkeringen kan worden toegelaten op grond van artikel 30 Werkloosheidsbesluit.

5. Niettegenstaande zij vaststellen dat de verweerder niet voldoet aan het ver-eiste van artikel 116, § 1, eerste lid, Werkloosheidsbesluit omdat hij het werk niet als voltijdse werknemer heeft hervat gedurende een periode van ten minste 12 maanden tijdens een referteperiode van 18 maanden, oordelen de appelrechters vervolgens dat de verweerder recht heeft op werkloosheidsuitkeringen overeen-stemmend met het dagbedrag van de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode, op grond dat artikel 116, § 1, Werkloosheidsbesluit hier niet van toepassing is omdat de verweerder bij zijn uitkeringsaanvraag op 3 februari 2014 aan de toe-laatbaarheidsvoorwaarden van artikel 30 Werkloosheidsbesluit voldoet.

De appelrechters die ten onrechte aannemen dat artikel 116, § 1, Werkloosheids-besluit slechts geldt wanneer de betrokken werknemer opnieuw wordt toegelaten tot de werkloosheidsuitkeringen mits een vrijstelling van wachttijd in toepassing van artikel 42 Werkloosheidsbesluit, verantwoorden hun beslissing niet naar recht.

Het middel is gegrond.

Kosten

6. Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de ei-ser te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest, behalve in zoverre dit het incidenteel beroep van de verweerder ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeel-telijk vernietigde arrest.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 544,25 euro.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het arbeidshof te Brussel.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Eric Dirix, als voorzitter, sectievoorzitter Beatrijs Deconinck, en de raadsheren Koen Mestdagh, Antoine Lievens en Bart Wylleman, en in openbare rechtszitting van 3 april 2017 uitgesproken door sectievoorzitter Eric Dirix, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

B. Wylleman

A. Lievens

K. Mestdagh

B. Deconinck

E. Dirix

VOORZIENING IN CASSATIE

5

10 Voor : De **RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING**, openbare instelling, gevestigd te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

eiser tot cassatie,

15 bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester Caroline DE BAETS, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdend te 1050 Brussel, Louizalaan 149/20, waar keuze van woonplaats wordt gedaan.

20

Tegen: De heer **G.V.**,
verweerder in cassatie.

25

30

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

35 Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser heeft de eer het op tegenspraak tussen partijen gewezen arrest van het Arbeidshof te
Antwerpen, afdeling Hasselt, van 25 juni 2015 aan Uw beoordeling te onderwerpen
40 (2014/AH/276).

45 **FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN**

1.

Vóór 18 februari 2008 was verweerder volledig werkloos. Van 18 februari 2008 tot 20 ja-
nuari 2014 was hij voltijds tewerkgesteld. Die periode werd onderbroken door dagen van
50 tijdelijke werkloosheid en van vergoede arbeidsongeschiktheid.

Zijn arbeidscontract werd beëindigd en na afloop van de periode gedekt door de verbre-
kingsvergoeding, namelijk op 3 februari 2014, vroeg verweerder werkloosheidsuitkerin-
gen aan als volledig werkloze.

55

Bij beslissing van 28 maart 2014 besliste eiser dat verweerder werd toegelaten als volle-
dig werkloze (vrijgesteld van wachttijd overeenkomstig artikel 42, §1 en §2, 1°, c KB),
waarbij hem (bij gebrek aan 12 maanden van ononderbroken werkhervatting overeen-
komstig artikel 116, §1 KB) een forfaitair bedrag geldend voor de derde vergoedingsperi-
60 ode werd toegekend (code 01/74 BF of 19,37 € per dag) (artikel 114, §1, lid 2 en lid 4, 3°,
en §3 en §4 KB).

2.

Tegen die beslissing stelde verweerder beroep in bij de arbeidsrechtbank te Antwerpen,
65 afdeling Hasselt.

Bij vonnis van 7 oktober 2014 besliste de rechtbank tot vernietiging van de administratie-
ve beslissing, na evenwel in het motiverend gedeelte te hebben geoordeeld dat eiser te-
recht toepassing had gemaakt van artikel 114, §3 en §4 van het Werkloosheidsbesluit bij
70 gebrek aan het voldoen aan de voorwaarde van artikel 116, §1 van hetzelfde besluit.

3.

Tegen dit vonnis stelde eiser beperkt hoger beroep in en verweerder incidenteel beroep.

75 Eiser streefde ernaar het dispositief in overeenstemming te brengen met de motieven, terwijl verweerder de vernietiging van de administratieve beslissing nastreefde en vroeg dat hem een werkloosheidsvergoeding zou worden toegekend aan een dagbedrag van de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode (code 01/74 BI.1 of 61,66 € per dag) (artikel 116, §1 en 114, §1, lid 2 KB).

80

Bij arrest van 25 juni 2015 vernietigde het Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt, de administratieve beslissing. Volgens het Arbeidshof kan weliswaar geen toepassing worden gemaakt van artikel 42 noch van artikel 116, §1 van het Werkloosheidsbesluit, maar leidt het voldoen aan artikel 30 tot de toelating tot het stelsel van de volledige werkloosheid met een uitkering aan een bedrag overeenstemmend met het dagbedrag van de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode bedoeld in artikel 114, §1, lid 2 van het Werkloosheidsbesluit.

85

4.

90 Tegen dit arrest wendt eiser volgend cassatiemiddel aan.

95 **ENIG MIDDEL TOT CASSATIE**

Geschonden wetsbepalingen

- 100 - artikel 30, i.h.b. lid 1, 2° en lid 3, 1° c), artikel 38, i.h.b. §1, lid 1, 1° a), artikel 42, i.h.b. §1, lid 1 en §2, 1° c), artikel 114, i.h.b. §1, lid 1 en lid 2, §2, §3 en §4, en artikel 116, i.h.b. §1, lid 1 en §2, lid 1, 1° a) en lid 2 van het Werkloosheidsbesluit van 25 november 1991 (artikel 114, §3 en §4 vóór de wijziging bij K.B. van 20 juli 2015) (hierna: Werkloosheidsbesluit)
- 105 - de tabel gevoegd als bijlage bij artikel 114, §1, lid 2 van het voormelde Werkloosheidsbesluit (bij Koninklijk Besluit van 23 juli 2012 tot wijziging van het Werkloosheidsbesluit van 25 november 1991 en van het wijzigend Koninklijk Besluit van 28 december 2011)

- 110 - artikel 71, i.h.b. §1, lid 1, 2° van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende de toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering (vóór de wijziging bij M.B. van 8 juli 2014) (hierna: Uitvoeringsbesluit)

Aangevochten beslissing en motieven

115

Op het hoger beroep van de beide partijen vernietigt het bestreden arrest de administratieve beslissing van eiser van 28 maart 2014 die verweerder toeliet tot het stelsel van de volledige werkloosheid, maar met toekenning van een uitkering aan een forfaitair bedrag geldend in de derde vergoedingsperiode en beslist het bestreden arrest dat verweerder recht heeft op een werkloosheidsuitkering gelijk aan het dagbedrag geldend in de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode, en dit op grond van volgende motieven:

120

“ 4. Ten gronde

125

Niettegenstaande [eiser] enkel hoger beroep aantekent om het beschikkend gedeelte van het vonnis a quo in overeenstemming te brengen met het motiverend gedeelte van dat vonnis, geven de partijen aan dat omwille van het incidenteel beroep van [verweerder] de ganse zaak ten gronde moet beoordeeld worden.

130

4.1. Toelaatbaarheid

135

Om recht te hebben op werkloosheidsuitkeringen dient de werknemer eerst te voldoen aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden (titel II – hoofdstuk II – artikelen 30 tot en met 43 van het Werkloosheidsbesluit) en vervolgens aan de toekenningsvoorwaarden (titel II – hoofdstuk III – artikelen 44 tot en met 98bis van het Werkloosheidsbesluit). De wijze waarop de uitkeringen worden berekend, zijn vervat in titel II – hoofdstuk IV – artikelen 99 tot en met 131 nonies van het Werkloosheidsbesluit.

140

Allereerst bestaat er discussie over de toelaatbaarheid, en meer in het bijzonder over de toepassing van artikel 30 van het Werkloosheidsbesluit dan wel artikel 42 van dat besluit.

[Verweerder] verwijst naar artikel 30 van het Werkloosheidsbesluit dat als volgt luidt: (...)

Tevens verwijst hij naar artikel 38, §1, 1, 1° a) van het Werkloosheidsbesluit dat bepaalt: (...)

145

[Verweerder], 41 jaar op het moment van de uitkeringsaanvraag, dient, overeenkomstig de artikelen 30 en 38 voornoemd, in de referteperiode van 33 maanden voorafgaand aan zijn uitkeringsaanvraag van 3 februari 2014 minstens 468 arbeidsdagen of gelijkgestelde dagen te bewijzen wil hij toegelaten worden tot het recht op werkloosheidsuitkeringen.

150 *Er wordt niet betwist dat [verweerder] aan die toelaatbaarheidsvoorwaarden van artikel 30 en 38 voornoemd voldoet. [Eiser] erkent immers uitdrukkelijk in besluiten dat [verweerder] conform artikel 30 voornoemd toelaatbaar werd verklaard omdat hij in voormelde referteperiode aan het voormeld aantal arbeidsdagen/gelijkgestelde dagen kwam om tot het recht op werkloosheidsuitkeringen te kunnen worden toegelaten.*

155 *Niet onbelangrijk daarbij is te benadrukken dat [verweerder] van 18 februari 2008 tot en met 20 januari 2014 onder arbeidscontract is gebleven (stukken 3 en 4 dossier [eiser]).*

[Eiser] verwijst vervolgens naar artikel 42 van het Werkloosheidsbesluit dat als volgt luidt: (...)

160 *Krachtens deze bepaling wordt de werknemer die opnieuw werkloosheidsuitkeringen aanvraagt, vrijgesteld van wachttijd en opnieuw toegelaten tot het laatste stelsel waarin hij werd vergoed op voorwaarde dat hij in de loop van drie jaar die de uitkeringsaanvraag voorafgaan ten minste één dag uitkeringen als volledig werkloze heeft genoten.*

165 *Echter, de verwijzing naar deze bepaling is niet zinvol daar [verweerder] voldoet aan de toelaatbaarheidsvereisten van artikel 30 voornoemd en hij dus die vrijstelling van wachttijd niet nodig heeft.*

Bovendien beantwoordt [verweerder] niet aan de voorwaarden van artikel 42 omdat hij in de drie jaren vóór zijn uitkeringsaanvraag op 3 februari 2014 niet ten minste één dag uitkeringen als volledig werkloze heeft genoten.

170 *De laatste uitkering aan [verweerder] als volledig werkloze dateert immers van januari 2008. Nadien hervatte hij het werk op 18 februari 2008, maar was hij ziek van 25 februari 2009 tot en met 2 februari 2014.*

De laatste uitkering als volledig werkloze dateert dus van meer dan zes jaar vóór zijn uitkeringsaanvraag.

175 *Die periode van drie jaar kan krachtens artikel 42 voornoemd verlengd worden met de dagen die begrepen zijn in de periode van vervulling van militieverplichtingen, van voorlopige hechtenis of vrijheidsberoving tijdens een periode van tewerkstelling of volledige werkloosheid, en van werkvermindering wegens overmacht.*

180 *Dit zijn dezelfde redenen van verlenging als die die in artikel 30 voornoemd opgesomd zijn voor wat betreft de verlenging van de referteperiode aldaar.*

Partijen zijn het er in besluiten over eens dat ziekte-dagen geen werkverhinderende wegens overmacht in de zin van artikel 42 voormeld uitmaken (zie ook eigen commentaar van [eiser] m.b.t. artikel 42 voornoemd –stuk 5 dossier [verweerder]).

185

Indien dat wel de bedoeling van de regelgever zou geweest zijn, dan zou “ziekte” als een uitdrukkelijke reden van verlenging van de drie-jaren-periode opgenomen zijn, hetgeen niet het geval is.

190 *Nu vaststaat dat [verweerder] in de drie jaar vóór zijn uitkeringsaanvraag op 3 februari 2014 niet ten minste één dag uitkeringen als volledig werkloze heeft genoten, komt hij niet in aanmerking voor de vrijstelling van wachttijd en voor de toelaatbaarheid tot het laatste stelsel waarin hij vergoed werd, zoals voorzien in artikel 42 voornoemd.*

195 *Maar, zoals hierboven reeds geoordeeld werd, voldoet [verweerder] wel aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden van artikel 30 voornoemd omdat hij in de referteperiode van 33 maanden vóór zijn uitkeringsaanvraag op 3 februari 2014, 468 arbeidsdagen of gelijkgestelde dagen bewijst.*

4.2. Toekenningsvoorwaarden

200 *Omtrent het voldoen aan de toekenningsvoorwaarden door [verweerder] bestaat er geen discussie tussen partijen. Zij erkennen beiden dat hij hieraan voldoet.*

4.3. Berekening bedrag werkloosheidsuitkering

205 *De wijzen waarop werkloosheidsuitkeringen berekend worden, vinden we terug in de artikelen 99 tot en met 131onies van het Werkloosheidsbesluit.*

Artikel 114, §1, 1ste en 2de lid van het Werkloosheidsbesluit bepaalt: (...)

Artikel 116, §1 van datzelfde besluit luidt: (...)

210

Deze laatste bepaling is echter niet van toepassing aangezien [verweerder] niet gedurende 12 maanden als voltijdse werknemer tijdens een referteperiode van 18 maanden het werk heeft hervat.

Partijen sluiten overigens zelf in besluiten expliciet de toepassing van artikel 116 van het Werkloosheidsbesluit uit.

215

220 *Daar [verweerder] aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden van artikel 30 Werkloosheidsbesluit voldoet (468 arbeidsdagen of gelijkgestelde dagen in een referteperiode van 33 maanden voorafgaand aan de uitkeringsaanvraag op 3 februari 2014) en daar de vrijstelling van wachttijd en de toelaatbaarheid volgens het laatste stelsel, zoals bedoeld in artikel 42 van datzelfde besluit, niet aan de orde is (hij is immers toelaatbaar op grond van artikel 30 voornoemd en heeft niet voor ten minste één dag uitkeringen als volledig werkloze ontvangen de drie jaar voorafgaand aan de uitkeringsaanvraag op 3 februari 2014), heeft [verweerder] voor de werkloosheidsperiode die is aangebroken na het einde van zijn tewerkstelling op 20 januari 2014, gevolgd door een uitkeringsaanvraag op 3 februari 2014, recht op*

225 *werkloosheidsuitkeringen overeenstemmend met het dagbedrag van de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode (artikel 114, §1, 2de lid van het Werkloosheidsbesluit).*

230 *De verwijzing naar artikel 114, §4 van datzelfde besluit (betaling van een toeslag indien de gezamenlijke samenwonende echtgenoten beneden een bepaalde grens liggen) is, gelet op de toepassing van de dagbedragen van de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode (te beginnen met 65% van loongrens C gedurende de eerste maanden), niet relevant. ”*

(arrest p. 4 t/m 8)

235 **Grieven**

1.

240 De artikelen 30 t/m 43 van het Werkloosheidsbesluit, die samen hoofdstuk II vormen, bevatten de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om toegelaten te worden tot het stelsel van de volledige of gedeeltelijke werkloosheid op grond van arbeidsprestaties (artikelen 30 t/m 34) of tot het stelsel van inschakelingsuitkeringen op grond van studies of leertijd (artikelen 35 t/m 36^{sexies}).

245 Krachtens artikel 30, lid 1, 2° moet de voltijdse werknemer tussen 36 en 50 jaar, om tot het recht op werkloosheidsuitkeringen te worden toegelaten, een wachttijd doorlopen hebben van 468 arbeidsdagen in de loop van de 33 maanden die aan zijn aanvraag voorafgaan.

250 Overeenkomstig artikel 30, lid 3, 1° c) wordt de in het eerste lid bedoelde referentieperiode verlengd met het aantal dagen dat begrepen is in de priode van werkverhindering wegens overmacht en overeenkomstig artikel 38, §1, lid 1, 1° a) worden de dagen die aanleiding hebben gegeven tot betaling van een uitkering bij toepassing van de wettelijk verplichte ziekteverzekering gelijkgesteld met arbeidsdagen.

255 2.

Artikel 42 regelt de situatie van de werknemer die reeds eerder toegelaten werd tot het stelsel van de volledige of gedeeltelijke werkloosheid of tot het stelsel van de inschakelingsuitkeringen.

260 Krachtens voormeld artikel 42, §1, lid 1 hoeft die werknemer geen wachttijd te doorlopen en kan hij opnieuw worden toegelaten tot het stelsel volgens hetwelk hij het laatst werd

vergoed indien hij in de loop van de drie jaar die zijn nieuwe uitkeringsaanvraag voorafgaan voor ten minste één dag uitkeringen als volledig werkloze of als deeltijdse werknemer die een inkomensgarantieuitkering genoten heeft.

265

Krachtens artikel 42, §2, 1° c) wordt de bedoelde periode van drie jaar verlengd met het aantal dagen dat begrepen is in de periode van werkverhinderings wegens overmacht. Hieronder vallen ziekte-dagen niet.

270 3.

De voormelde bepalingen omtrent de voorwaarden om tot één of ander stelsel te worden toegelaten, zijn te onderscheiden van de bepalingen omtrent de voorwaarden voor de toekenning van uitkeringen, vervat in de artikelen 44 t/ m 98*bis* van het Werkloosheidsbesluit (hoofdstuk III).

275

4.

Zij zijn ook te onderscheiden van de bepalingen omtrent de berekening van het bedrag van de toe te kennen uitkeringen, vervat in de artikelen 99 t/m 131*octies* van het Werkloosheidsbesluit (hoofdstuk IV).

280

Artikel 114, §1, lid 1 bevat het principe dat het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering van de volledig werkloze wordt vastgesteld in functie van een percentage van het gemiddeld dagloon, de gezinscategorie waartoe de werkloze behoort bedoeld in artikel 110, het toepasselijke grensbedrag bedoeld in artikel 111, de werkloosheidsduur en het beroepsverleden.

285

Krachtens artikel 114, §1, lid 2 wordt de werkloosheidsduur uitgedrukt in vergoedingsperiodes, die opgedeeld worden in fases, volgens de tabel gevoegd als bijlage bij deze paragraaf. Uit die tabel blijken drie vergoedingsperiodes, met name een eerste vergoedingsperiode van 12 maanden opgedeeld in 3 fases, een tweede vergoedingsperiode opgedeeld in een vaste fase, een variabele fase van maximum 10 maanden en 4 tussentijdse variabele fases van elk maximum 6 maanden, en een derde vergoedingsperiode die voor onbepaalde tijd geldt.

290

Naargelang de vergoedingsperiode wordt een verschillend dagbedrag toegekend. Uit artikel 114, §1 en §2 blijkt dat het dagbedrag toegekend in de eerste en tweede vergoedingsperiode afhankelijk is van het gemiddeld dagloon van de werkloze (al dan niet verhoogd met een toeslag overeenkomstig artikel 114, §4), terwijl uit artikel 114, §3 blijkt dat het dagbedrag toegekend in de derde vergoedingsperiode een forfaitair bedrag is onafhankelijk van het dagloon (al dan niet verhoogd met een toeslag overeenkomstig artikel 114, §4).

300

5.

305 Voor de werknemer die reeds eerder toegelaten werd tot het stelsel van de werkloosheid geldt dezelfde wijze van berekening van het dagbedrag van de uitkering, met dien verstande dat dit bedrag niet noodzakelijk opnieuw wordt vastgesteld vanaf de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode, maar ook kan vastgesteld worden vanaf de vergoedingsperiode of de fase van de vergoedingsperiode waarin hij zich het laatst bevond.

310 Dit hangt af van de vraag hoe en voor hoelang de werkloosheidsperiode werd onderbroken.

315 Immers, krachtens artikel 116, §2, lid 1 en lid 2 van het Werkloosheidsbesluit wordt de fase of de deelfase van de vergoedingsperiode die vastgesteld werd overeenkomstig artikel 114 verlengd indien deze wordt onderbroken door een reeks nader bepaalde gebeurtenissen, waaronder de in §2, lid 1, 1° a) vermelde tewerkstelling als voltijdse werknemer. In principe heeft die tewerkstelling enkel schorsende werking op de lopende periode en valt de werknemer dus terug in diezelfde periode.

320 Dat is enkel niet het geval wanneer er sprake is van een volledige werkhervatting als voltijdse werknemer gedurende een periode van ten minste 12 maanden tijdens een referentieperiode van 18 maanden tussen de laatste werkloosheidsuitkering en de nieuwe uitkeringsaanvraag. Krachtens artikel 116, §1, lid 1 van het Werkloosheidsbesluit wordt in dat geval het dagbedrag van de volledig werkloze opnieuw vastgesteld vanaf de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode bedoeld in artikel 114. Een werkhervatting van 12 maanden tijdens de referentieperiode van 18 maanden heeft m.a.w. een stuitende werking.

325

330 Overeenkomstig artikel 71, §1, lid 1, 2° van het Uitvoeringsbesluit (vóór de wijziging bij M.B. van 8 juli 2014) worden, voor de toepassing van voormeld artikel 116, §1, de dagen die aanleiding hebben gegeven tot een uitkering op grond van de wettelijk verplichte ziekteverzekering niet gelijkgesteld met arbeidsdagen.

6.

335 Uit al het bovenstaande volgt dat de omstandigheid dat een werknemer, die reeds eerder toegelaten werd tot het stelsel van de werkloosheid, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42 van het Werkloosheidsbesluit om vrijgesteld te zijn van de wachttijd die krachtens artikel 30 van hetzelfde besluit nodig is om opnieuw tot dat werkloosheidsstelsel toegelaten te worden, maar die wel aan de voorwaarden van voormeld artikel 30 voldoet, er niet noodzakelijk toe leidt dat aan die werknemer een uitkering wordt toegekend aan het dagbedrag geldend in de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode zoals bedoeld in artikel 114, §1, lid 2 van het Werkloosheidsbesluit en in de bijgevoegde tabel.

340

345 Hiertoe zal hij moeten voldoen aan de voorwaarde van volledige werkhervatting gedurende 12 maanden in de referteperiode van 18 maanden zoals bedoeld in artikel 116, §1, lid 1 van het Werkloosheidsbesluit, zoniet moet hem het dagbedrag worden toegekend van de vergoedingsperiode of fase van de vergoedingsperiode waarin hij zich het laatst vóór zijn werkhervatting bevond, d.i. in het geval van de derde vergoedingsperiode een forfaitair bedrag (artikel 114, §3).

350 7.

In casu was niet betwist en werd door het Arbeidshof vastgesteld dat:

- 355 - verweerder eerder tot het stelsel van de volledige werkloosheid was toegelaten, waarbij zijn laatste (forfaitaire) uitkering als volledig werkloze dateert van januari 2008;
- verweerder opnieuw tewerkgesteld is geweest van 18 februari 2008 t/m 2 februari 2014 (periode van verbrekingsvergoeding inbegrepen), maar (vergoed) arbeidsongeschikt is geweest van 25 februari 2009 t/m 2 februari 2014;
- 360 - verweerder opnieuw werkloosheidsuitkeringen aanvroeg op 3 februari 2008.

Zoals het bestreden arrest terecht vaststelt, volgt uit die vaststellingen vooreerst dat:

- 365 - verweerder niet minstens één dag uitkeringen als voltijdse werkloze heeft genoten in de loop van de drie jaren voorafgaand aan zijn nieuwe uitkeringsaanvraag (de laatste uitkering dateert van januari 2008 en de nieuwe aanvraag dateert van februari 2014), zodat hij zich niet kan beroepen op de in artikel 42 voorziene vrijstelling van wachttijd vermeld in artikel 30 van het Werkloosheidsbesluit;
- 370 - verweerder zich wel kan beroepen op 468 arbeidsdagen of gelijkgestelde dagen in de loop van de 33 maanden voorafgaand aan zijn nieuwe aanvraag (zijn tewerkstelling duurde immers van 18 februari 2008 t/m 2 februari 2014 en de daarin begrepen ziektedagen zijn gelijkgesteld met arbeidsdagen overeenkomstig artikel 38), zodat hij voldoet aan de wachttijd van artikel 30 van het Werkloosheidsbesluit.

375 Op zijn beurt volgt hieruit dat verweerder toegelaten is tot het stelsel van de voltijdse werkloosheid, wat het bestreden arrest terecht vaststelt en eiser ook niet betwistte.

Zoals het bestreden arrest eveneens terecht vaststelt, volgt uit de boven vermelde vaststellingen verder ook dat:

380

- de eerdere periode van werkloosheid, waarvan de laatste (forfaitaire) uitkering dateert van januari 2008, onderbroken werd door een periode van tewerkstelling als voltijdse werknemer (overeenkomstig artikel 116, §2, lid 1, 1°, a) en lid 2 van het Werkloosheidsbesluit);
- 385 - die periode van voltijdse tewerkstelling echter niet ten minste 12 maanden in de referteperiode van 18 maanden heeft geduurd zoals bedoeld in artikel 116, §1, lid 1 van het Werkloosheidsbesluit, nu sinds zijn tewerkstelling op 18 februari 2008, verweerder ziek is geweest van 25 februari 2009 t/m 2 februari 2014 en die ziektedagen krachtens artikel 71, §1, lid 1, 2° van het Uitvoeringsbesluit niet met arbeidsdagen worden gelijkgesteld.
- 390

Hieruit volgt dat het bedrag van de werkloosheidsuitkering waarop verweerder op grond van zijn nieuwe aanvraag aanspraak kan maken, niet opnieuw kan vastgesteld worden vanaf de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode bedoeld in artikel 114, §1, lid 2 (met bijlage) van het Werkloosheidsbesluit, maar moet vastgesteld worden op het dagbedrag dat verweerder ontving binnen het werkloosheidsstelsel waarin hij eerder was toegelaten, zijnde het forfaitair bedrag bedoeld in artikel 114, §3, al dan niet verhoogd met de toeslag bedoeld in artikel 114, §4 van het Werkloosheidsbesluit.

400 8.

De appelrechters oordelen hier echter anders over. Aangezien verweerder niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42 van het Werkloosheidsbesluit om zonder wachttijd toegelaten te worden tot het stelsel van volledige werkloosheid waarin hij eerder was toegelaten, maar wel voldoet aan de wachttijd van artikel 30 van het Werkloosheidsbesluit om tot datzelfde stelsel te worden toegelaten, kan hij, volgens de appelrechters, aanspraak maken op het dagbedrag van de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode zoals bedoeld in artikel 114, §1, lid 2 met bijhorende tabel en valt hij niet overeenkomstig artikel 116, §2, lid 1 en lid 2 terug op het bedrag dat hij laatst ontving binnen het werkloosheidsstelsel waarin hij eerder was toegelaten, ook al voldoet hij niet aan de stuitingsvoorwaarde van artikel 116, §1, lid 1 van het Werkloosheidsbesluit.

Dit oordeel steunt op een verwarring tussen de bepalingen die de voorwaarden bepalen waaronder een werknemer toegelaten wordt tot een stelsel van volledige of gedeeltelijke werkloosheid, enerzijds, en de bepalingen die vaststellen op welke bedragen de werkloze in het toegelaten stelsel aanspraak kan maken, anderzijds. Het maakt abstractie van het feit dat verweerder reeds eerder toegelaten was tot het stelsel van de volledige werkloosheid en dat in dat geval, bij een nieuwe toelating tot het stelsel, het bedrag van de uitkering bepaald wordt in functie van de duur van de voltijdse tewerkstelling die de eerdere werkloosheidsperiode heeft onderbroken.

420

Door aldus, ondanks de vaststelling dat verweerder reeds eerder tot het stelsel van de volledige werkloosheid was toegelaten en ondanks de vaststelling dat de onderbreking van die werkloosheidsperiode niet voldeed aan de minimumduur van artikel 116, §1, lid 1 van

425 het Werkloosheidsbesluit, toch aan verweerder het bedrag aan uitkering toe te kennen dat
geldt voor de eerste fase van de eerste vergoedingsperiode zoals bedoeld in artikel 114,
§1, lid 2 en de daarbij horende tabel, zonder acht te slaan op de vergoedingsperiode waar-
in verweerder zich in het eerdere stelsel van volledige werkloosheid bevond en waarin hij
het in artikel 114, §3 bedoelde forfaitair bedrag ontving, schendt het bestreden arrest alle
430 in het middel aangeduide bepalingen, en in het bijzonder de artikelen 30, 42, 114 en 116
van het Werkloosheidsbesluit.

435

OM DEZE REDENEN,

440 Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, voor eiser, dat het U behage,
hooggeachte Dames en Heren, het bestreden arrest te vernietigen, te bevelen dat van de
vernietiging melding gemaakt wordt in de kant van het bestreden arrest, de zaak en partij-
en naar een ander arbeidshof te verwijzen, en over de kosten uitspraak te doen als naar
recht.

445 Brussel, 24 september 2015

450 Caroline De Baets